

ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΤΑ ΒΑΘΥΤΕΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΒΓΑΙΝΟΥΝ ΣΤΗΝ ΕΠΙΦΑΝΕΙΑ

JANE HARPER

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΕΠΕΖΗΣΑΝ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΧΙΛΑΝΤΑ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ο Κίρεν έλπιζε ότι το μούδιασμα θα άρχιζε σύντομα. Το κάψιμο του παγωμένου ωκεανού μαλάκωνε συνήθως σε κάτι πιο ουδέτερο, αλλά τα λεπτά περνούσαν κι εκείνος κρύωνε ακόμη. Έσφιξε τα δόντια όταν ένα καινούργιο κύμα έσκασε στο δέρμα του.

Το νερό δεν ήταν πολύ χάλια, είπε στον εαυτό του. Βρίσκονταν στα τέλη του καλοκαιριού και ο απογευματινός ήλιος έβαζε τα δυνατά του για να απαλύνει την παγωνιά του νερού. Πιο πολύ ανατριχίλα τού προκαλούσε, θα τη γλίτωνε την υποθερμία. Ο Κίρεν ήξερε ότι ο ίδιος περιέγραφε νερά πολύ πιο κρύα από αυτό σαν «συμπαθητικά». Αλλά μόνο εδώ, στην Τασμανία, όπου οι θερμοκρασίες της θάλασσας γύρω από τη μικρή νησιωτική περιφέρεια ήταν παρόμοιες.

Το Σίντνεϊ σ' έχει κάνει μαλθακό – μια φωνή στο κεφάλι του Κίρεν που έμοιαζε τρομακτικά με του αδελφού του.

Ίσως. Αλλά το πραγματικό πρόβλημα ήταν ότι, αντί να σχίζει το γαλάζιο νερό, νιώθοντας την ανάσα να φουσκώνει το στήθος του και το νερό να βρυχάται στ' αυτιά του, και εκατοντάδες χιλιόμετρα αγριεμένης θάλασσας να τον χωρίζουν από την επόμενη κοντινότερη στεριά, εκείνος στεκόταν τελείως ακίνητος, μέσα στο νερό ως τη μέση, τρία μέτρα από την παραλία.

Στο γυμνό στήθος του κρατούσε την κόρη του, χορτασμένη γάλα, κουκουλωμένη σε μια στεγνή πετσέτα κι ένα μικρό κα-

πελάκι για να της προστατεύει τα μάτια από τον ήλιο καθώς λαγοκοιμόταν. Σε ηλικία τριών μηνών, η Όντρεϊ είχε αρχίσει να βαραίνει. Μετατόπισε το βάρος του μωρού στην αγκαλιά του και, αγνοώντας τον ήπιο πόνο στους ώμους και το κρύο στα πόδια του, κοίταξε τον ορίζοντα και την άφησε να συνεχίσει τον ύπνο της.

Η Όντρεϊ δεν ήταν η μόνη που είχε αποκοιμηθεί βαριά. Στην παραλία, ο Κίρεν έβλεπε τη σύντροφό του ξαπλωμένη ανάσκελα, κανονικά ντυμένη, με το ένα χέρι πάνω στα μάτια και το στόμα μισάνοιχτο. Η Μία είχε ακουμπήσει το κεφάλι της σε μια τυλιγμένη πετσέτα και τα μαλλιά της ήταν απλωμένα στην άμμο σαν μεγάλη μαύρη βεντάλια. Μπορούσε να αποκοιμηθεί οπουδήποτε τον τελευταίο καιρό, όπως και ο ίδιος άλλωστε.

Δεν υπήρχε σχεδόν κανείς άλλος τριγύρω. Νωρίτερα είχαν περάσει δύο έφηβοι που δεν του θύμιζαν κάτι, πιασμένοι χέρι χέρι και ξυπόλυτοι, και πιο πέρα στην παραλία μια νεαρή κοπέλα έψαχνε στην άμμο εκεί που έσκαγε το κύμα από την ώρα που είχαν φτάσει. Στο απόγειο του καλοκαιριού, οι παραθεριστές ήταν τουλάχιστον διπλάσιοι από τους εννιακόσιους μόνιμους κατοίκους του Έβελιν Μπέι, αλλά τώρα οι περισσότεροι είχαν φύγει, καθώς η αληθινή ζωή του καθενός τον καλούσε στην ηπειρωτική χώρα κι ακόμα παραπέρα.

«Γεια!»

Μια γνωστή φωνή έκανε τον Κίρεν να γυρίσει. Ο άντρας ερχόταν από ένα από τα πλαϊνά μονοπάτια που συνέδεαν μια σειρά ανεμοδαρμένα παραθαλάσσια εξοχικά με την αμμουδιά. Χαμογελώντας εγκάρδια, ανασήκωσε το ταλαιπωρημένο σακίδιό του ψηλότερα στον ώμο του. Στα πόδια του τριγύριζε ένας μεγαλόσωμος σκύλος απροσδιόριστης ράτσας, του οποίου το μέγεθος και το ατημέλητο ξανθοκάστανο τρίχωμα τον έκαναν να μοιάζει ανησυχητικά με τον ιδιοκτήτη του.

Ο Κίρεν βγήκε πλατσουρίζοντας από τη θάλασσα για να συναντήσει τον Ας Μακντόναλντ στην αμμουδιά, στρέφοντας το σώμα του έτσι ώστε ο Ας να δει το μωρό στο στήθος του.

«Πω, ρε φίλε!» Ο Ας παραμέρισε λίγο μια γωνία της πετσέτας με το ροζιασμένο δάχτυλό του και έσκυψε το αξύριστο πρόσωπό του κοντά στην Όντρεϊ.

«Λοιπόν, παραείναι όμορφη για να είναι δική σου, κολλητέ, αλλά συγχαρητήρια παρ' όλα αυτά». Ίσιωσε το κορμί του και έκλεισε το μάτι στη Μία που είχε σηκωθεί τώρα και τους πλησίαζε τινάζοντας την άμμο από τη φούστα της. «Πλάκα κάνω. Είναι πανέμορφη».

«Ευχαριστούμε, Ας». Η Μία έπνιξε ένα χασμουρητό όταν ο Ας τη φίλησε στο μάγουλο, και έσκυψε να χαϊδέψει τον σκύλο του. «Γεια σου, Απατεώνα».

Ο Ας έδειξε τη βρεγμένη βερμούδα του Κίρεν. «Πώς είναι το νερό;»

«Σχετικά συμπαθητικό».

«Ξαναζείς τις παλιές καλές εποχές, ε;»

Ο Κίρεν χαμογέλασε. «Θα προτιμούσα να κολυμπάω».

Ο Κίρεν δεν μπορούσε να υπολογίσει πόσες ώρες είχαν περάσει μαζί με τον Ας ως έφηβοι, όρθιοι μέχρι τη μέση στον ωκεανό για αποθεραπεία, την επόμενη ενός αγώνα ράγκμπι, περιμένοντας το παγωμένο νερό να κάνει τα υποτιθέμενα μαγικά του. Πολλές.

Ο Ας ερχόταν σχεδόν κάθε καλοκαίρι στο Έβελιν Μπέι για διακοπές, αλλά από τα δεκαπέντε του έγινε μόνιμος κάτοικος, όταν το διαζύγιο των γονιών του ώθησε τη μητέρα του να επιστρέψει στον γενέθλιο τόπο της.

Ο Κίρεν δεν ήξερε πολλά γι' αυτόν, παρά μόνο ότι καταγόταν από μια πόλη με μεταλλεία στα δυτικά της πολιτείας, όπου η τοπική ομάδα ράγκμπι ήταν τόσο σκληροτράχηλη ώστε έπαι-

ζε σε χαλίκι, όχι σε γρασίδι. Με δεδομένο αυτό, ο Κίρεν δεν θα έπρεπε μάλλον να εκπλαγεί τόσο πολύ όταν ο νεοφερμένος κατέφτασε στην προπόνηση, και για πρώτη φορά στη ζωή του ο Κίρεν έπαψε να βγαίνει αυτόματα πρώτος στις ασκήσεις ταχύτητας, η κατάταξή του σε ευστοχία και σκοράρισμα μειώθηκε, ενώ οι εδώ και χρόνια ασυναγώνιστοι επιθετικοί ελιγμοί του άρχισαν να αντιμετωπίζουν ζόρικο ανταγωνισμό. Αφού σπατάλησε λίγες εβδομάδες μέσα στην τσαντίλα, άρχισε να προπονείται σκληρότερα στο γυμναστήριο και στο γήπεδο, μόνο και μόνο για να τσαντιστεί ξανά όταν συνειδητοποίησε ότι ο Ας έκανε ακριβώς το ίδιο.

Στα μέσα περίπου της αγωνιστικής σεζόν, ο Κίρεν έφτασε μια μέρα αργά στην παραλία και μπαίνοντας στο νερό, ανακάλυψε ότι κατά τύχη στεκόταν δίπλα στον Ας. Μη θέλοντας να κάνει πιο πέρα πρώτος, ο Κίρεν σταύρωσε τα χέρια και κάρφωσε το βλέμμα του στη θάλασσα. Στέκονταν ο ένας δίπλα στον άλλο, σιωπηλοί, καθ' όλη τη διάρκεια της αποθεραπείας. Κάπου στα βόρεια, αθέατη, βρισκόταν η ηπειρωτική Αυστραλία, και μακριά στον νότο, η Ανταρκτική. Μπροστά τους, τίποτα, όσο έφτανε το μάτι στον ορίζοντα.

«Έκανα περισσότερα ατομικά ρεκόρ αυτόν τον μήνα από ό,τι ολόκληρη την προηγούμενη χρονιά στην παλιά μου ομάδα».

Η φωνή του Ας είχε ξαφνιασει τον Κίρεν. Έβριξε μια ματιά στο άλλο αγόρι, που μερικές φορές ήταν μια σταλιά πιο δυνατό ή ένα δευτερόλεπτο ταχύτερο ή μια ανάσα πιο σβέλτο στις αντιδράσεις, ενώ άλλες φορές όχι. Χωρίς να τραβήξει το βλέμμα του από τη θάλασσα, ο Ας ξαναμίλησε.

«Καλά ήταν, εδώ που τα λέμε».

Και, ρε γαμώτο, ο Κίρεν συνειδητοποίησε τότε μ' ένα μείγμα εκνευρισμού και πρωτόφαντης ευγνωμοσύνης ότι ο τύπος είχε δίκιο. Πραγματικά, ήταν καλά. Ο Κίρεν ποτέ δεν ήταν

καλύτερα απ' όσο όταν κυνηγούσε αυτόν τον μαλάκα. Ο προπονητής φώναξε ότι ήταν ώρα να βγουν και ο Κίρεν είδε τον Ας να τσαλαβουτάει προς την αμμουδιά. Τότε άνοιξε το στόμα του.

«Ωπα, για περίμενε μισό».

Ο Ας περίμενε. Από κει και πέρα, έτσι ήταν λίγο πολύ η κατάσταση.

Κανείς απ' τους δυο δεν έπαιζε ράγκμπι πολύ συχνά πια, αλλά σχεδόν δεκαπέντε χρόνια αργότερα, ο Κίρεν είχε τουλάχιστον την ίδια φυσική κατάσταση όπως τότε, και η δουλειά του αθλητικού φυσιοθεραπευτή σήμαινε πως τώρα ήταν η σειρά του να ενθαρρύνει τους ασθενείς του να στέκονται στο παγωμένο αλμυρό νερό. Και ο Ας έμοιαζε περίπου ίδιος, σκέφτηκε ο Κίρεν. Η δουλειά του στη συντήρηση και διαμόρφωση κήπων τού είχε χαρίσει μια τραχιά όψη υγείας που οφειλόταν στο κουβάλημα σάκων με χώμα και στην πάλη με τα πεσμένα δέντρα.

«Πότε γυρίσατε;» Ο Ας άφησε το σακίδιό του στην άμμο και ο Κίρεν άκουσε τον μουντό μεταλλικό ήχο των κηπουρικών εργαλείων που περιείχε.

«Πριν από κάνα δυο ώρες».

Ο Κίρεν και η Μία είχαν μείνει στο σπίτι των γονιών του μόνο όσο επέβαλλε η ευγένεια, πριν βρουν μια δικαιολογία για να βγουν να ανασάνουν καθαρό αέρα. Από εκεί που στεκόταν μπορούσε να δει την πίσω βεράντα και τον λευκό ξύλινο φράχτη που χώριζε το οικόπεδό τους από την παραλία. Στη σκέψη ότι κάποια στιγμή θα έπρεπε να επιστρέψει εκεί μέσα, ο Κίρεν ένιωσε μια ελαφριά κλειστοφοβία.

«Πώς τα πάει ο μπαμπάς σου;» ρώτησε ο Ας. «Έχω κάτι βδομάδες να τον συναντήσω».

«Δεν είναι πολύ καλά». Ο Κίρεν αναρωτήθηκε αν έπρεπε να του εξηγήσει, αλλά όχι, ο Ας κουνούσε ήδη το κεφάλι του με κατανόηση. Σε ένα μέρος όπως το Έβελιν Μπέι, όλοι γνώριζαν

τα πάντα για όλους. Πιθανότατα καλύτερα κι από τον ίδιο τον Κίρεν. Είχε να δει τον πατέρα του περισσότερο από δεκαοκτώ μήνες, από την τελευταία φορά που ο Μπράιαν ήταν ακόμη αρκετά καλά για να ταξιδέψει αεροπορικά μέχρι το Σίντνεϊ. Από τότε, όμως, ο Μπράιαν έμοιαζε να βρίσκεται σε διαρκή σύγχυση και η μητέρα του Κίρεν, η Βέριτι, είχε περάσει το μεγαλύτερο μέρος της επίσκεψης εξηγώντας του υπομονετικά διάφορα πράγματα. Όταν γεννήθηκε η Όντρεϊ, πριν από τρεις μήνες, η Βέριτι είχε πάει μόνη για να δει το πρώτο της εγγόνι.

Παρά τα επίμονα προειδοποιητικά σημάδια, ο Κίρεν είχε βουβαθεί από το σοκ όταν, φτάνοντας νωρίτερα εκείνη την ημέρα, τον υποδέχτηκε αυτό το άδειο κέλυφος που ήταν κάποτε ο Μπράιαν Έλιοτ. Ειλικρινά, ο Κίρεν δεν ήταν σίγουρος αν η κατάσταση του πατέρα του είχε επιδεινωθεί ραγδαία ή αν ο ίδιος βρισκόταν σε πλήρη άρνηση. Ότι από τα δύο κι αν ίσχυε, στα εξήντα έξι του χρόνια, η άνοια τον είχε καταβάλει πια. Ακόμα και οι γιατροί πίστευαν ότι ο Μπράιαν είχε σταθεί πολύ άτυχος.

«Για πότε είναι η μετακόμιση;» Ο Ας κοίταξε φευγαλέα προς το σπίτι των γονιών του Κίρεν.

«Σε λίγες βδομάδες». Στον οίκο ευγηρίας, στο Χόμπαρτ, όλα ήταν έτοιμα και τους περίμεναν. «Σκεφτήκαμε ότι πιθανότατα η μαμά θα χρειαζόταν λίγη βοήθεια για να μαζέψει τα πράγματα».

«Κι εκείνη τι σκοπεύει να κάνει; Μη μου πεις ότι θα μείνει μαζί του;»

«Όχι». Ο Κίρεν έφερε στο μυαλό του τη Βέριτι, η οποία στα εξήντα τέσσερά της έμοιαζε ασυζητητί δέκα χρόνια νεότερη, κι έκανε ποδήλατο και τζόκινγκ σχεδόν κάθε μέρα. «Βρήκε μια γκαρσονιέρα κοντά στον οίκο ευγηρίας».

«Μάλιστα. Αυτό θα είναι—». Ο Ας έγλειψε τα χείλη του φάχνοντας τη σωστή λέξη. «—βολικό».

«Ναι». Ο Κίρεν το έλπιζε αληθινά, γιατί υποφιαζόταν σοβαρά πως η Βέριτι θα σιχαινόταν τρομερά την αλλαγή.

Ο Ας έμεινε σκεφτικός για λίγο. «Άκουσε, πες στη Βέριτι να με ενημερώσει πριν βγάλει το σπίτι για πώληση. Θα της συγυρίσω λιγάκι τον κήπο. Δωρεάν, εννοείται».

«Αλήθεια; Ευχαριστώ, κολλητέ».

«Μην το συζητάς. Είναι φρίκη αυτή η ιστορία».

Ήταν φρίκη. Ο Κίρεν το ήξερε. Έπρεπε να είχε γυρίσει σπίτι νωρίτερα.

«Πόσος καιρός πάει από την τελευταία σου επίσκεψη;» ρώτησε ο Ας, διαβάζοντας τη σκέψη του.

«Δύο χρόνια;»

«Περισσότερο πρέπει να είναι» είπε ο Ας, καθώς η Μία κουνούσε ήδη το κεφάλι της.

«Πάνε σχεδόν τρία» είπε, γυρίζοντας στον Ας. «Τι κάνει η Ολίβια; Της έστειλα μείλ ότι θα ερχόμασταν αυτή τη βδομάδα».

«Ναι, καλά είναι, θέλει πολύ να πείτε τα νέα σας». Ο Ας έβγαλε το κινητό του. «Μισό να τσεκάρω αν είναι εδώ γύρω, αυτό εκεί είναι το σπίτι της. Το Εξοχικό του Ψαρά». Έδειξε με το κεφάλι του μια σειρά από παραθαλάσσια σπίτια που έφταναν μέχρι την αμμουδιά.

«Α, ναι;» Ο Κίρεν ήταν σαν να έβλεπε το χαμηλό ισόγειο ξύλινο μπαγκαλόου καμιά δεκαριά πόρτες από το σπίτι των γονιών του. Ο τίτλος «εξοχικό» ήταν ένας γενναιόδωρος ποιητικός ευφημισμός. Όπως σχεδόν όλα τα σπίτια στην πόλη—ακόμα και πολλά από τα νεότερα—έβγαζε μάτι ότι ήταν χτισμένο με την αρχιτεκτονική της δεκαετίας του '60. «Πόσο καιρό το έχει νοικιάσει;»

«Δεκαοχτώ μήνες, περίπου. Από τότε που επέστρεψε, τέλος πάντων».

Καθώς ο Ας τηλεφώνουσε στη φίλη του, ο Κίρεν προσπάθησε να φανταστεί πώς θα ήταν η Ολίβια Μπερτς στα τριάντα της.

Είχε να τη δει εδώ και –προσπάθησε να υπολογίσει– πολλά χρόνια, τέλος πάντων, έτσι στο μυαλό του είχε ακόμη την εικόνα μιας δεκαοχτάχρονης. Τότε ήταν ψηλή και λυγερόκορμη, αυτό που οι ενήλικοι χαρακτήριζαν «κλασική ομορφιά» και οι έφηβοι «θεογκόμενα». Σύχναζε στην παραλία, έχοντας τα καστανά σγουρά μαλλιά της πιασμένα ψηλά σε αλογοουρά, την οποία παραμέριζε ανυπόμονα όταν έκλεινε το φερμουάρ της στολής κατάδυσης. Θα ήταν ακόμη ψηλή, προφανώς, και πιθανότατα ακόμη όμορφη. Τα κορίτσια που γεννιούνται με την εμφάνιση της Ολίβια συνήθως τη διατηρούν.

Ο Ας έμεινε με το κινητό στο αυτί για λίγο, μετά το έκλεισε, κοιτάζοντας κάπως σκυθρωπός την οθόνη. Σήκωσε το κεφάλι του και ο Κίρεν ξαφνιάστηκε ακούγοντάς τον να φωνάζει πέρα στην παραλία.

«Εί! Μπρόντι!»

Η νεαρή κοπέλα είχε σταματήσει το ψάξιμο στην παραλία και τώρα καθόταν σκυμμένη στην ακροθαλασσιά, εστιάζοντας τον φακό μιας φωτογραφικής μηχανής σε κάτι πάνω στην άμμο. Σήκωσε τα μάτια της ακούγοντας τον Ας, μετά στάθηκε όρθια και η θαλασσινή αύρα ανέμιση τη φούστα της.

«Η συγγάτοικος της Λιβ» είπε ο Ας στον Κίρεν και τη Μία, πριν δείξει προς το εξοχικό και φωνάξει πάλι. «Είναι σπίτι η Ολίβια;»

Η κοπέλα –η Μπρόντι, υπέθεσε ο Κίρεν– κούνησε το κεφάλι της αρνητικά, κάπως έντονα λόγω της απόστασης. Όχι. Περισσότερο είδαν παρά άκουσαν τη λέξη, που την άρπαξε ο άνεμος.

Ο Ας έκανε το χέρι του χωνί γύρω από το στόμα του. «Πού είναι;»
Σήκωμα των ώμων. Δεν ξέρω.

«Καλά, εντάξει». Ο Ας ξανακοίταξε το κινητό του, πιο σκυθρωπός τώρα. «Δεν ξέρω. Αλλά ακούστε, δουλεύει απόψε, οπότε δεν πάμε όλοι για κανένα ποτό; Θα σας δει εκεί».

«Η Λιβ δουλεύει ακόμη στην Ντόπια Καραβίδα;» Η Μία προσπάθησε να κρύψει την έκπληξή της, αλλά δεν τα κατάφερε.

«Ναι» είπε ο Ας. «Προς το παρόν, δηλαδή. Λοιπόν, τι ώρα απόψε; Κατά τις οχτώ;»

«Δεν είμαι σίγουρος, κολλητέ». Ο Κίρεν έδειξε την Όντρεϊ στην πετσέτα, που τώρα ήταν ξύπνια κάτω από το καπέλο της. «Έχουμε το μωρό, οπότε—»

«Μα γι' αυτό δεν υπάρχουν οι γιαγιάδες;» Ο Ας έστειλε ήδη μήνυμα με το κινητό του. «Θα ενημερώσω τη Λιβ ότι θα πάμε. Θα το πω και στον Σον».

Ο Κίρεν και η Μία αντάλλαξαν μια ματιά που περιείχε μια ολόκληρη σιωπηλή συνομιλία, η οποία κατέληξε σ' ένα αμοιβαίο αδιόρατο νεύμα. Θα πήγαιναν και οι δύο.

«Έγινε». Τελειώνοντας το μήνυμα, ο Ας σήκωσε το σακίδιο και το κρέμασε στον ώμο του. «Πρέπει να γυρίσω στη δουλειά. Θα σας δω αργότερα». Έσκυψε στην Όντρεϊ. «Εσένα όμως όχι, μικρούλα. Εσύ θα περάσεις το βράδυ με τη γιαγιά, για να γνωριστείτε καλύτερα».

Η Όντρεϊ γύρισε το κεφάλι της να τον κοιτάξει και ο αέρας τής άρπαξε το καπέλο. Ο Κίρεν και ο Ας όρμησαν να το πιάσουν αλλά αυτό είχε φτάσει στη μέση της παραλίας πριν κινηθούν καν. Ο Ας έκανε πάλι το χέρι του χωνί γύρω από το στόμα του.

«Μπρόντι!»

Η κοπέλα ήταν τώρα μέχρι τα γόνατα στο νερό, εξετάζοντας κάτι μακριά φύκια που κρατούσε στα χέρια της. Η υφασμάτινη τσάντα της ήταν ακουμπισμένη ασφαλώς πιο ψηλά στην παραλία. Σήκωσε το κεφάλι στο κάλεσμά του, με μια κίνηση που έδειχνε εκνευρισμό και ανεκτικότητα.

Τι είναι πάλι;

Είδε το καπελάκι της Όντρεϊ να γλιστράει πάνω στο κύμα και πέταξε τα φύκια. Έτρεξε πίσω από το καπέλο, μαζεύοντας

με το ένα χέρι τη φούστα πάνω από τα γόνατά της και τσαλαβουτώντας στο νερό, ενώ οι λευκές κορφές των κυμάτων άφριζαν γύρω από τα πόδια της. Το είχε φτάσει σχεδόν όταν η αύρα το τίναξε ψηλά και μακριά, στα ανοιχτά της θάλασσας.

Ο Κίρεν την κοιτούσε μέχρι που η Μπρόντι εγκατέλειψε την προσπάθεια, αναγνωρίζοντας τη ματαιότητά της. Άφησε τη φούστα της και ο ποδόγυρος έφτασε σχεδόν μέχρι το νερό, ύστερα σήκωσε το χέρι αφηρημένα στον σβέρκο της, μαζεύοντας τα πυκνά ξανθά της μαλλιά. Συνέχισε να παρακολουθεί το καπέλο που πετούσε μακριά.

«Τι περιμένεις;» έσκασε ένα γέλιο ο Ας. «Πέσε να το πιάσεις!»

Γελώντας κι εκείνη, του απάντησε με κάτι που ακούστηκε σαν: *Εσύ να πέσεις.*

«Μην είσαι τόσο εγωίστρια, ρε Μπρόντι. Είσαι ήδη η μισή μέσα στο νερό».

Εκείνη άφησε τα μαλλιά της κάτω και με το χέρι ελεύθερο, του έδειξε το μεσαίο δάχτυλο.

Ο Ας γέλασε και ύστερα κοίταξε το κινητό του που βούιζε μια φορά στο χέρι του. Του έριξε μια γρήγορη ματιά, αλλά δεν είπε τίποτα.

Ο Κίρεν κοιτούσε το καπέλο στα ανοιχτά, το οποίο δημιούργούσε την ανησυχητική εντύπωση ενός ανθρώπου καθώς σκαμπανέβαζε στο κύμα.

«Τι να κάνουμε;» Η Μία έσκυψε και σήκωσε την Όντρεϊ. «Πάει το καπελάκι σου, γλυκιά μου. Συγγνώμη».

Η Όντρεϊ, ατάραχη, σήκωσε απλώς το παχουλό χεράκι της και άρπαξε την ασημένια αλυσίδα της μητέρας της. Συνέχισε να τη σφίγγει στη χούφτα της, ενώ όλοι οι άλλοι στέκονταν στην παραλία και παρακολουθούσαν το καπέλο να βυθίζεται μία φορά, μετά δεύτερη, πριν το καταπιεί η θάλασσα.

ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΤΩΝ *NEW YORK TIMES*

ΥΠΟΨΗΦΙΟ ΓΙΑ ΤΑ *INDIE BOOK AWARDS 2021*

ΜΕΡΙΚΟΙ ΤΥΠΟΙ ΔΕΝ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΟΥΝ ΠΑΡΑ ΜΟΝΟ ΕΝΑ ΔΥΝΑΤΟ, ΣΤΑΘΕΡΟ “ΟΧΙ”.

Η ζωή του Κίρεν Έλιοτ μέσα σε μια μέρα άλλαξε για πάντα, από μια απειρυσκεψία με ολέθριες συνέπειες.

Η ενοχή που ακόμα τον κατατρώχει αναδύεται στη διάρκεια μιας οικογενειακής επίσκεψης στη μικρή παραθαλάσσια κοινότητα που κάποτε αποκαλούσε σπίτι του.

ΜΕΡΙΚΟΙ ΔΕΝ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΟΥΝ ΟΥΤΕ ΚΑΝ ΑΥΤΟ.

Οι γονείς του Κίρεν παλεύουν να επιβιώσουν σε μια πόλη όπου η θάλασσα ορίζει τις μοίρες των ανθρώπων. Ανάμεσά τους στέκει πάντα η ανάμνηση του αδερφού του, του Φιν, που χάθηκε πριν δώδεκα χρόνια κατά τη διάρκεια της μεγαλύτερης καταιγίδας των τελευταίων ογδόντα χρόνων.

Όταν το πτώμα μιας γυναίκας βρεθεί στην παραλία, βαθιά θαμμένα μυστικά απειλούν να έρθουν στο φως. Ένα ναυάγιο, ένα αγνοούμενο κορίτσι και ερωτήματα που δεν τα πήρε ποτέ το κύμα...

Η Harper κάνει θαύματα. Είμαστε τυχεροί που συμβαίνουν μπροστά στα μάτια μας.

A.J. Finn, συγγραφέας

Ένα πολυεπίπεδο μυθιστόρημα με προσοχή στην παραμικρή λεπτομέρεια.

Kirkus Reviews

ISBN:978-618-03-2589-8

9 786180 325898

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82589

metaixmio.gr